

Jamsai

ปีศาจในมาดพ่อพระต้องเตรียมเพนรับมือหนักแล้วละ

เพราะเธอไม่ได้ใส่ออกอย่างที่เขาคิด

Devil

and

Reed Girl

ปีศาจ

ใรร้าย

กับ

เด็กสาว

(ไม่) ใสซื่อ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

PeePigga เขียน

kanapy มว

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่

www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai Love Series

Devil and Reed Girl ปีศาจไฟร้ายกับเด็กสาว (ไม่) ใสชื่อ

PeePigga เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2357-0

ภาพประกอบ สิริกาญจน์ แซ่ป้ง (kanapy)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 219 บาท

พิมพ์

กระดาษหนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

ทักทาย

มันคงจะดีไม่น้อยถ้าตอนที่เรากำลังลำบากแล้วอยู่ๆ ก็มีคนใจดียื่นมือเข้ามาให้ความช่วยเหลือ แต่นั่นแหละค่ะ เราจะไว้ใจคนที่เรามองว่าดีได้แค่ไหนล่ะ แหมโลกอยู่ยากจัง แต่มยองนึ่งก็คิดนะว่าอย่าใช้ชีวิตให้ยากเลยล่ะ เราต้องลองเสี่ยงดูเอาให้รู้กันไปเลยว่าคนที่เข้าหาเรานั้นเขามาดีหรือมาร้าย แต่ก็ต้องอย่าลืมตั้งรับให้ดีๆ ด้วยนะค่ะ เหมือนอย่างนิยายเล่มนี้ที่มยองนึ่งเอามาฝากทุกคนล่ะ ^O^

'Devil and Reed Girl ปีศาจใจร้ายกับเด็กสาว (ไม่) ใสซื่อ' ผลงานใหม่ล่าสุดของ PeePigga จะทำให้นักอ่านทุกคนหวนไหว้ครั้งใหญ่ไปพร้อมๆ กับเรื่องราวชีวิตต้องสู้ของนางเอกเลยล่ะ เพราะเธอจะต้องมาปะทะกับพระเอกแนวร้ายๆ ด้วยสถานการณ์บังคับบางอย่าง >O< ถ้าใครชอบพระเอกสายนี้ อ่านเล่มนี้รับรองไม่ผิดหวังค่ะ ที่แน่ๆ งานนี้นางเอกก็ไม่ได้ใสซื่อและเปราะบางเท่าไหร่นะ โหมดสู้คนของเธอก็มาอยู่หน้า

เอาล่ะ ถ้าอยากรู้ว่าเขาจะเป็นปีศาจใจร้ายในรูปโฉมไหน และเธอจะเป็นเด็กสาว (ไม่) ใสซื่อในแบบใด ก็ต้องพลิกหน้ากระดาษไปอ่านเรื่องราวของเขาและเธอได้เลย รับรองว่ามีเงินตามค่า >///<

ด้วยไมตรีจิต

สวณ้อยมยองนึ่ง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

รู้จัก นักเขียน

PeePigga กลับมาอีกแล้วค่ะ จดพลุ!! เรื่องนี้เป็นเรื่องที่สามแล้ว อย่าเพิ่งเบื่อกันน้ำ ครั้งนี้มาเร็วกว่าเรื่องก่อนๆ เพราะใช้เวลาแก้น้อยลง สงสัยเป็นแนวที่ตัวเองชอบด้วยแหละ (อิๆ)

บอกเลยว่า Devil and Reed Girl เป็นเรื่องแรกของ PeePigga ที่ไม่มีความเป็นแฟนตาซีค่ะ แต่เป็นเรื่องที่แต่งไปก็รู้ดีไป อยากเขียนแนวพระเอกร้ายๆ กับนางเอกที่ตั้งป้อมพร้อมรบทุกเมื่อแบบนี้มานานแล้ว มาลุ้นกันว่า 'ต้นอ้อ' สาวน้อยหัวใจแกร่งของเราจะต่อกรกับปีศาจร้ายอย่าง 'พีโมสต์' ได้หรือไม่ มาเอาใจช่วยไปพร้อมๆ กันนะค่ะ

ขอบคุณพี่ๆ บ.ก. และทางสำนักพิมพ์ที่ให้โอกาสอีกครั้ง ขอขอบคุณคนอ่านและทุกๆ คนที่คอยให้กำลังใจเสมอมา อ่านแล้วก็อย่าลืมตามไปกรี๊ด (หรือด่า) พีโมสต์ได้ทางเพจ PeePigga หน้าไม้ค์หรือหลังไม้ค์ก็ได้นะค่ะ อยากคุยกับคนอ่านน้ำ~

รักคนอ่านมากมายก่ายกองเป็นของโย~ <3

PeePigga

บทนำ

"ไม่ได้ค่ะ"

"ตะ...แต่ว่า...หนูสัญญาจะคะ ไม่เกินหนึ่งเดือนจะหาเงินมาจ่ายให้ครบให้ได้"

"ไม่ได้จริงๆ ค่ะ"

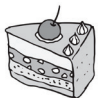
"ได้โปรดเถอะนะคะ หนูขอร้อง"

"ในประกาศของมหา'ลัยก็แจ้งไว้ชัดเจนแล้วนะคะว่าวันนี้เป็นวันชำระเงินค่าเทอมและค่าหน่วยกิตวันสุดท้าย เราเลื่อนให้ไม่ได้จริงๆ"

"แต่ว่า...ละ...แล้ว..."

"น้องอาจจะต้องติดต่อกองทุนกู้ยืมเงินของมหา'ลัย หรือยอมลงทะเบียนช้า แต่ต้องเสียค่าปรับเพิ่ม ยังไงพี่ว่าน้องลองไปปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาของน้องดูก่อนดีกว่านะคะ"

คำแนะนำสุดท้ายที่ได้ยินทำให้หัวใจของฉันท่อเหี่ยวไปหมด ฉันเดินคอคตกออกมาจากสำนักทะเบียนของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง เมื่อรู้แล้วว่าทำเรื่องขอเลื่อนระยะเวลาจ่ายค่าเทอมออกไปไม่ได้ เหมือนรอบตัวหมุนคว้างคว้างจนฉันทรงตัวยืนต่อไปไม่ไหว ฉันเดินไปทิ้งตัวลงที่ม้านั่งแถวๆ นั้นเหมือนคน

หมดเร็วแรง ความเครียดมากมายเริ่มจู่โจมเข้ามาในความคิด

กู้ยืมเงินนั้นหรือ...

อยากให้มันเป็นทางเลือกสุดท้าย ยอมลงทะเบียนขายจะได้เสียกว่า แต่จะให้ฉันไปหาเงินหลักหมื่นในเวลาจำกัดแบบนี้จากไหนล่ะ ในเมื่อเงินค่าเทอมที่เตรียมไว้จ่าย ฉันก็อุตส่าห์ทำงานพิเศษเก็บสะสมมาตั้งหลายเดือนกว่าจะครบ ถ้าเงินขาดอีกนิดๆ หน่อยๆ ก็ยังพอหาได้ทันนะ แต่เงินค่าเทอมมันหายไปทั้งหมดเลย!

คิดมาถึงตรงนี้แล้วก็น่าเจ็บใจซะมิด ฉันมั่นใจมากกว่าคนที่ขโมยเงินไปต้องเป็น 'ต๋นกล้า' พี่ชายของฉันแน่ๆ เราอยู่บ้านด้วยกันแค่สองคน แถมอยู่บ้านเช่าหลังนี้มาตั้งนานก็ไม่เคยมีเรื่องขโมยหรือโจรปล้นบ้านเลยสักครั้ง ดังนั้นถ้าฉันไม่ได้เอาเงินไป ก็ต้องเป็นพี่ชายนั่นแหละ

โอ้เอียะย พี่กล้าจะพี่กล้า ทำแบบนี้ได้ไง!

ครี๊ด~ ครี๊ด~

มือถือในกระเป๋าของฉันสั่นเป็นจังหวะ เป็นสัญญาณว่ามีคนโทรเข้า ฉันเลยหยิบมันออกมาดูว่าใครโทรมา ซึ่งมือถือของฉันเป็นแบบจอสีเครื่องเล็กกะทัดรัด มีปุ่มนูนๆ ให้กดหมายเลขหรือพิมพ์ข้อความ ไม่ใช่แบบสัมผัสหน้าจอลายจอสมาาร์ทโฟน ทั้งที่เรียนมหา'ลัยแล้ว แต่ยังใช้มือถือปุ่มกดแบบนี้อยู่ ใครเห็นใครก็ทักว่าทำไมไม่ซื้อใหม่ ฉันอยากตอบไปว่าให้มันเงินเหลือจากการจ่ายค่าเทอม ค่าหนังสือ ค่ากับข้าว ค่าบ้านเช่า ค่าน้ำค่าไฟก่อนเถอะ แล้วค่อยพูดถึงเรื่องซื้อมือถือใหม่

มันเป็นความจริงที่แสนขมขื่นใจ แต่ฉันชินแล้วละกับชีวิตที่เป็นแบบนี้ เพราะพ่อแม่หายตัวไปตั้งแต่นั้นยังเด็ก ครอบครัวเลยเหลือแค่ฉันกับพี่ชาย พวกเราสองคนไม่มีญาติพี่น้องที่ไหนจึงถูกส่งไปอยู่ที่บ้านเด็กกำพร้าแห่งหนึ่ง แต่อยู่ได้ไม่นานบ้านเด็กกำพร้าก็ถูกยุบเพราะไม่มีเงินทุน พวกเราจึงตัดสินใจหาบ้านเช่าเล็กๆ อยู่อาศัย แล้วก็ได้เจอคุณป้าใจดีที่เป็นเจ้าของบ้านเช่าในละแวกไม่ไกลไม่ไกล ท่านเห็นฉันกับพี่ชายก็เอ็นดูเหมือนเป็นลูกๆ หลานๆ จึงยอมให้ติดค้างค่าเช่าได้ในบางเดือนที่ไม่มีเงินจ่ายจริงๆ แต่ฉันเคยติดค้างค่าเช่าบ้านแค่ช่วงเดือนแรกๆ ที่เข้ามาอยู่เท่านั้น หลังจากนั้นก็จ่ายตรงเวลาตลอด

เพราะไม่อยากรู้ให้คุณบ้าลำบากใจ

ไม่ใช่แค่คุณบ้าเจ้าของบ้านเช่าที่ใจดี แต่คนที่อยู่นั้นก็ใจดีมาก เรื่องที่อยู่จึงไม่มีปัญหา จะมีปัญหาก็คือเรื่องเงินเท่านั้น ฉันกับพี่ชาย ต้องช่วยกันทำงานพิเศษหาเงินตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมจนขึ้นมหา'ลัย โชคดีที่ อย่างน้อยเราก็สอบเข้าเรียนมหา'ลัยที่เดียวกันได้ ถึงจะค่อนข้างไกลจาก บ้านเช่า แต่ก็มียุทธวิธีผ่านหน้าปากซอยบ้านสายตรงถึงมหา'ลัยเลย การเดินทาง จึงค่อนข้างสะดวกและประหยัดดี

พี่ชายบอกเสมอว่าถ้าเขาเรียนมหา'ลัยจบ เขาจะทำงานหาเงินส่งฉัน เรียนต่อเอง ฉันเชื่อว่าพี่ชายต้องทำได้แน่ๆ เพราะพี่ชายคือฮีโร่ของฉัน

แต่แล้วความหวังทุกอย่างก็พังลงเมื่อต้นปีที่ผ่านมานะ อู๊ๆ พี่ชายฉัน ก็หยุดเรียนไปกลางคัน ทั้งที่เหลืออีกไม่ถึงปีก็เรียนจบ ฉันไม่รู้ว่พี่ชาย มีปัญหาอะไร เขาไม่ยอมบอก หลังจากนั้นพี่ชายก็เปลี่ยนไปเป็นคนละคน จากที่เคยใจเย็นก็กลายเป็นคนใจร้อน หงุดหงิดง่าย และยังเอาแต่ทำงานหนัก เป็นบ้าเป็นหลังเพื่อหาเงินไปทำอะไรบางอย่างที่ฉันเองก็ไม่วู้้ออีกเหมือนกัน แต่ที่แน่ๆ ไม่ใช่ค่าใช้จ่ายในบ้านหรือแม้แต่ค่าเทอมของฉัน ฉันเคยถามพี่ชายแล้ว หลายครั้ง พี่ชายก็ตอบแค่ว่าไม่ต้องยุ่ง ฉันเลยต้องหาเงินเพื่อใช้จ่ายเอง ทั้งค่ากินอยู่ ค่าเช่าบ้าน และค่าใช้จ่ายอื่นๆ รวมทั้งค่าเทอมด้วย

แต่เงินค่าเทอมก็ดันมาหายไปอีก

ฉันมองหน้าจอมือถืออย่างเหนื่อยใจ เพื่อนสนิทเพียงคนเดียวของฉัน โทรมา ฉันสุดห่วยใจเข้าลึกๆ ตั้งสติเข้าไว้ ต้องไม่ทำตัวให้เศร้าหมอง ต้องไม่เครียด ด้วย

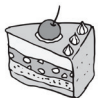
"ห่วยดี หนูขวัญ" รับสายแล้วก็ทักทายไปเสียงสดใส

[อ้อ เป็นบ้าง] น้ำเสียงปลายสายบ่งบอกถึงความกังวลอย่างชัดเจน

"อะ...เอ่อ...เขาวางยังไม่แน่ใจอะ เดี่ยวจะลองติดต่อให้อีกที หนูขวัญ ไม่ต้องห่วงนะ"

ฉันโกหก เพราะไม่อยากรู้ให้อีกฝ่ายเป็นห่วง

[จริงเหวอ เอ้อ...ขอให้ได้ด้วยเถอะ ถ้าไม่ได้ยังง้อยืมเงินหนูขวัญก่อน ก็ได้ หนูขวัญให้ยืมฟรีไม่คิดดอกเบี้ยเลย มีเมื่อไหร่ค่อยคืน...]

"ไม่เป็นไรๆ อ้อเกรงใจ"

[จะมาเกรงใจอะไรอ้อ เพื่อนก็ต้องช่วยเพื่อนอยู่แล้ว]

"แต่หนูขวัญช่วยอ้อมมาเยอะแล้วนะ"

[ก็อ้อเป็นเพื่อนหนูขวัญไง หนูขวัญก็ต้องช่วยสิ]

เพราะแบบนี้ไง ฉันถึงไม่อยากให้เพื่อนรู้ว่าฉันกำลังเครียด...

'หนูขวัญ' หรือนางสาวขวัญใจ เพื่อนของฉันคนนี้เป็นเหมือนนางฟ้าเลย หนูขวัญดีกับฉันมาก ทั้งที่เรารู้จักกันได้แค่ปีกว่าๆ ซึ่งฐานะทางบ้านของหนูขวัญค่อนข้างรวย เธอสามารถช่วยฉันได้และเต็มใจช่วยฉันเสมอ แต่ที่ผ่านมา หนูขวัญช่วยฉันมาเยอะแล้ว ยิ่งถ้ามีอะไรที่ต้องเสียค่าใช้จ่ายแบบกะทันหัน เธอจะอาสาจ่ายแทนให้ก่อนเพราะรู้ว่าฉันไม่ค่อยมีเงิน พอจะคืนเงินให้ก็ไม่ยอมรับเงินจากฉันอีก หนูขวัญเคยแม้กระทั่งเลี้ยงข้าว แล้วก็ไปรับไปส่งฉัน ในช่วงที่ฉันหมุนเงินไม่ทัน เธอช่วยฉันไว้มากเกินไป จนฉันเกรงใจและละอายแก่ใจที่จะรับความช่วยเหลือจากหนูขวัญอีก ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ ฉันก็ไม่อยากกรบกวนเธอ

ก็ดูเอาเถอะ แค่หนูขวัญรู้ว่าฉันไม่มีเงินจ่ายค่าเทอม เธอก็เสนอจะให้ฉันยืมฟรีไม่คิดดอกเบี้ย มีเมื่อไหร่ค่อยคืน...ก็รู้อยู่หรือกว่า คุณหนูลูกเศรษฐีอย่างเธอคงไม่ลำบาก หากฉันจะขอยืมเงินสักหมื่นสองหมื่น แต่ก็นั่นแหละ เธอช่วยฉันมามากแล้ว คราวนี้ฉันเลยอยากพยายามแก้ไขปัญหากด้วยตัวเองมากกว่า

[อ้อลองปรึกษาอาจารย์ปนัดดาดีไหม เผื่อว่ามันไม่ได้จริงๆ]

นั่นก็เป็นอีกคนที่ฉันไม่อยากกรบกวน 'อาจารย์ปนัดดา' อาจารย์ที่ปรึกษาของฉัน ท่านใจดีมากฯ คอยดูแลฉันมาตลอด และเคยยื่นมือเข้ามาช่วยหลายครั้งยามที่ฉันมีปัญหา แต่ไม่ใช่แค่ฉัน ยังมีนักศึกษาอีกหลายคนที่มีปัญหาและอยู่ในการดูแลของอาจารย์ปนัดดา แค่เรื่องของนักศึกษาคนอื่นๆ อาจารย์ก็คงปวดหัวจะแย่ ฉันไม่อยากสร้างภาระให้ท่านอีก ถึงที่ที่ฉันก่อกวนจะแนะนำให้ฉันไปปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาเรื่องค่าเทอม แต่ฉันคงไม่ไปปรึกษาท่านหรอก เพราะนี่เป็นปัญหาของฉัน ฉันต้องจัดการเองให้ได้

"ไม่หรอก มันต้องได้สิ ไม่ต้องห่วงๆ รอให้เขาติดต่อมาก่อนค่อยว่ากัน"

[แต่วันนี้เป็นวันจ่ายเงินวันสุดท้ายแล้วนะอ้อ ถ้าไม่ได้จริงๆ อ้อต้องบอกหนูขวัญ หรือไม่ก็บอกอาจารย์ปนัดดานะ]

"รับทราบค่ะ"

[ถ้าเกิดปัญหาแล้วไม่ยอมบอกกัน หนูขวัญโกรธจริงๆ นะ ยัยต้นอ้อ!]

"จ้า~"

ฉันทอรับ พูดหวานล้อมอยู่นานกว่าเพื่อนรักจะยอมวางสาย พอสายตัดไปแล้ว ฉันก็ได้แต่ถอนหายใจออกมาอย่างเครียดๆ

จะทำไมดี...

"พักการเรียนดีไหมนะ..." พี่มฟ้าเสียงเบาแล้วหัวเราะประซัดชีวิต

มันคงเป็นทางออกที่ดีที่สุดแล้วที่จะไม่ทำให้ใครเดือดร้อนวุ่นวาย ถึงแม้จะไปติดต่อกู้เงินกองทุนมหา'ลัย ยังไงก็ต้องรบกวนอาจารย์ปนัดดาอยู่ดี ดีไม่ดีท่านอาจจะบอกให้ยืมเงินของท่านแทนเน้อๆ ไม่เอาหรอก อีกอย่างตอนนี้ฉันก็เริ่มแบกรับค่าใช้จ่ายต่างๆ ในบ้านไม่ไหวแล้วเหมือนกันหยุดเรียนสักเทอมไปทำงานเก็บเงินแล้วค่อยเริ่มต้นใหม่อาจจะดีกว่าก็ได้ ถึงเงินจะไม่พอจ่ายค่าเทอม แต่ก็ยังมีเงินพอที่จะทำเรื่องลาพักการเรียนได้ เพราะใช้เงินไม่เยอะมาก

แต่ถ้าต้องพักการเรียนจริงๆ ฉันคงต้องไปบอกอาจารย์ปนัดดาเรื่องนี้ มีหวังอาจารย์ไม่เห็นด้วยแน่ๆ แต่หากยื่นกรณการตัดสินใจ พูดอธิบายให้ท่านทราบ ท่านคงยอมเข้าใจละนะ แล้วก็ต้องไปสำรวจหาความจริงกับหนูขวัญด้วย ต้องขอโทษเธอที่โกหก และขอโทษที่จากนี้ไปคงไม่ได้ไปเรียนด้วยกันอีกแล้ว

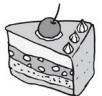
ถึงจะน่าเสียดาย แต่ก็ต้องยอมรับให้ได้...

ในตอนนั้นฉันคิดว่าหมดหวังทุกอย่างแล้วจริงๆ หากไม่มีเสียงหนึ่งดังขึ้นก่อน

"น้องต้นอ้อ"

ฉันเงยหน้าขึ้นมองตามเสียงเรียกนั้น และได้พบกับผู้ชายคนหนึ่ง เขาคลุ้มผีปากบางๆ ออกมาเป็นรอยยิ้มที่ทรงเสน่ห์และน่าหลงใหล

แต่ทำไมนะ ทำไมฉันกลับรู้สึกถึงอันตรายบางอย่างที่ซ่อนอยู่ภายใต้

รอยยิ้มนั้น...

1

ต้นอ้อกลางพายุ

ผู้ชายที่ยืนอยู่ตรงหน้าฉันดูภายนอกเหมือนเทพบุตรรูปงาม ที่หลุดออกมาจากเทพนิยาย เพียงแต่เขาใส่ชุดนักศึกษาเหมือนกับฉัน ถึงได้ดูออกว่าเขาเป็นคนปกติ ไม่ใช่เทพบุตรที่ไหน ใบหน้าของเขาหล่อเหลา รวกับแวตาบรจันโครงหน้าให้ออกมาดูดีขนาดนั้น ทั้งหน้าผาก จมูก แก้ม คาง คิ้ว และริมฝีปากสวยได้รูปที่กำลังขยับยิ้มอยู่นั้น รอยยิ้มของเขา เต็มเปี่ยมไปด้วยเสน่ห์หน้าดึงดูดใจ

แต่...ฉันกลับรู้สึกได้ถึงความผิดปกติบางอย่างที่ซ่อนอยู่ภายใต้รอยยิ้มนั้น ถึงจะไม่ว่ามันคืออะไรก็เถอะ ตาคมสีดำของเขาเป็นประกายวิบวับ เหมือนเหลี่ยมของเพชรที่ผ่านการเจียระไนมาอย่างประณีตงดงาม ทอดมองฉัน อย่างอ่อนโยน แต่นี่ก็ด้วย ฉันรู้สึกได้ว่าความอ่อนโยนที่เห็นนั้นมีอะไรบางอย่าง แอบแฝงอยู่

อะไรบางอย่างที่ดูลึกกลับและอันตราย

แต่คงคิดไปเองละมัง...

"น้องดันอ้อ"

"คะ...คะ?" ฉันสะดุ้งเล็กน้อยกับเสียงของเขา ก่อนจะขานรับเสียงนั้น เหมือนคนฟังได้สติ ก็เพราะเมื่อแก้วแต่มองพิจารณาเขาอยู่เลยเหม่อไปหน่อย (แอบเสียมารยาทนะเนี่ยเรา) เขายังคงยิ้มให้ฉันด้วยรอยยิ้มแบบเดิม ฉันขมวดคิ้วเล็กน้อยอย่างใช้ความคิด

จะว่าไป...รู้สึกเหมือนเคยเจอคนหน้าตาแบบนี้มาก่อน?

"เป็นอะไรไปครับ ทำหน้ามึนเชียว"

"เอ่อ..."

"จำพี่ไม่ได้หรอ"

ฉันอยากจะพยักหน้า แต่ก็เกรงใจเขา และที่เขาพูดแบบนี้ก็แสดงว่า

เขารู้จักฉัน ฉันรู้สึกเหมือนเคยเจอกันมาก่อนก็ไม่ได้คิดไปเองสินะ

"นี่ยาบอกนะว่าจำพี่ไม่ได้จริงๆ"

"เอ่อ...เหะๆ" ฉันหัวเราะกลบเกลื่อน เขาก็ยังยิ้มแล้วพูดต่อ

"พี่โมสต์ไงครับ"

"พี่โมสต์...?"

"ใช่ครับ M-O-S-T โมสต์"

"เอ่อ..." ฉันค้นความคิดอย่างหนักว่าเคยได้ยินชื่อนี้จากที่ไหนมาก่อน
หรือเปล่า อืม...แต่มันก็คุ้นๆ อยู่นะ

พี่โมสต์...

พี่โมสต์...

อ๊ะ จริงด้วย!!

"นี่ออกแล้ว! พี่โมสต์!"

ฉันยิ้มกว้างเมื่อจำได้แล้วว่าเขาเป็นใคร

'พี่โมสต์' เป็นเพื่อนที่เรียนอยู่คณะเดียวกับพี่กล้า เมื่อตอนที่พี่กล้า
ยังเรียนมหา'ลัย พี่โมสต์กับพี่กล้าเป็นเพื่อนที่สนิทกันมาก แต่ฉันไม่ค่อยได้เจอ
พี่โมสต์เท่าไรเพราะพี่กล้าไม่ค่อยอยากให้เจอ เห็นพี่กล้าบอกว่าพี่โมสต์
เป็นคนเจ้าชู้ ไม่น่าไว้ใจสำหรับผู้หญิง (พี่ชายฉันหวังน้องสาวมากนั่นเอง)
ไม่แปลกหรอกที่เมื่อไหร่ฉันจะจำพี่โมสต์ไม่ได้ เพราะตั้งแต่พี่กล้าไม่ไปเรียนที่มหา'ลัย
พี่กล้าก็ไม่เคยพูดถึงพี่โมสต์อีกเลย

เออเนอะ เพิ่งรู้สึกว่ามันแปลก...ทำไมถึงเป็นแบบนี้ล่ะ ทั้งที่เมื่อก่อน
เราทั้งสองคนสนิทกันมากแท้ๆ น่าสงสัยจัง

"พี่โมสต์มาทำอะไรที่นี่คะ" ฉันถามเสียงใสเมื่อจำได้แล้วว่าเขาเป็นใคร

"พี่มาติดต่อเรื่องงานนิดหน่อยนะ แล้วเราละ มาทำอะไรที่นี่"

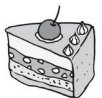
พอถูกถามกลับ ฉันก็นึกถึงเรื่องค่าเทอมก่อนจะถอนหายใจอย่างปลงๆ

"มาติดต่อเรื่องขอเลื่อนจ่ายค่าเทอมค่ะ แต่ไม่ได้..."

"..."

"อ้ออาจจะพักการเรียน..."

"กล้ารู้เรื่องนี้ไหม"

"ไม่รู้ค่ะ พี่กลัวๆ อ้อเลยยังไม่ได้บอก"

"..."

"อ้อเครียดมากอะพี่โมสท์ ไม่รู้จะทำไงดี จริงๆ อ้อมีเพื่อนกับอาจารย์ที่พอจะช่วยได้ แต่ออร์บวทพวกเขามาเยอะแล้ว อ้อไม่อยากทำให้พวกเขาลำบากอีก ถึงพวกเขาอาจจะไม่ลำบาก แต่อ้อก็เกรงใจพวกเขาอยู่ดี"

ฉันบ่นออกมาอย่างคนต้องการที่ระบาย ไม่อยากบ่นกับพี่ชายเดี่ยวทะเลาะกันอีก จะบ่นกับเพื่อน เพื่อนก็ซี้กังวลเกินเหตุ จะปรึกษาอาจารย์ก็คงไม่ต่างกัน ฉันไม่รู้จะไปพูดกับใครแล้ว

พี่โมสท์มองฉันนิ่งๆ แล้วยิ้มออกมา อีกครั้งที่ฉันรู้สึกว่ารอยยิ้มของพี่เขามันดูแปลกๆ

"ให้พี่ช่วยไหม"

"เอ๊ะ?" ฉันมองหน้าพี่โมสท์อย่างงงๆ

"เดียวพี่ให้ยืมเงิน"

"เอ่อ..." ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะเสนอตัวให้ยืมเงินง่ายๆ แบบนี้ ฉันเลยเหวอไปครู่หนึ่ง แต่ยืมเงินจั้นเหรอก จะดีเหรอก ฉันไม่อยากก่อกวน พี่เขา คิดดอกเบี่ยแพงอีก ฉันจะหาเงินที่ไหนมาจ่ายคืน

แต่ถ้ามันจำเป็นจริงๆ อย่างน้อยยืมเพื่อนพี่ชายก็อาจจะดีกว่า ไปกู้ยืมเงินนอกระบบ เอ๊ะ แต่ว่าฉันน่าจะลองไปติดต่อกองทุนของมหา'ลัยดูก่อน แต่ถ้าไปติดต่อกองทุนก็ต้องไปคุยกับอาจารย์ที่ปรึกษา ฉันยังไม่อยากไปคุยกับอาจารย์ปนัดดาเลย ท่านยังไม่รู้ว่าฉันมีปัญหาเรื่องค่าเทอม แล้วฉันก็ยังไม่อยากให้ท่านรู้ด้วย เดี่ยวท่านคิดมากเพราะฉันเปล่าๆ

"ไม่อยากพักการเรียนใช่ไหมละ ไม่อยากทำให้เพื่อนกับอาจารย์ต้องลำบากด้วย งั้นก็มายืมเงินพี่สิ เอาเงินพี่ไปจ่ายค่าเทอมก่อน"

เมื่อคิดอย่างถี่ถ้วนแล้ว ฉันก็เลยจะปฏิเสธ

"มะ...ไม่เป็นไรค่ะ อ้อเกรงใจ..."

"ถ้าอ้อยอมตกลง พี่จะจ่ายค่าเทอมให้อ้อเดี๋ยวนี้เลยนะ"

แต่คำปฏิเสธของฉันก็ถูกเบรกดั่งเอี้ยดคดด้วยข้อเสนอของพี่โมสท์ที่พูดแทรกขึ้นมาแบบนั้น ฉันเหวอกว่าเดิม

"ตะ...เดี๋ยวนี้เลยหรอคะ"

"ใช่ครับ" เขายิ้ม "ทันทีที่คำตอบตกลงเลยล่ะ"

ฉันเริ่มลังเล

"เอ่อ...ฟิโมสต์ ะ...รวยหรอคะ"

คำถามแบบตรงไปตรงมานั้นทำให้ฟิโมสต์ดูอึ้งไป ก่อนจะระเบิดเสียงหัวเราะออกมา ซ่างเถอะ มันคงตลกสำหรับเขามากสินะ แต่ฉันสงสัยจริงๆ นี่นา เขารวยนักหรือไงถึงได้มาบอกว่าจะจ่ายค่าเทอมให้ฉัน จำนวนเงินไม่ใช่หน่อยๆ นะ หลักหมื่นนะหลักหมื่น!

"ฮ่าๆ ให้ตายสิ..." ฟิโมสต์พยายามหยุดหัวเราะ เขามองฉันแล้วอมยิ้ม "กล้าไม่เคยบอกอะไรเกี่ยวกับฟิให้อ้อรู้หรอ"

"ก็...เคยบอกแค่ฟิโมสต์เป็นคนเจ้าชู้ อย่าไปยุ่ง"

"แค่นั้น?"

"คะ ทำไมหรอคะ" ฉันถามกลับอย่างงงๆ ฟิโมสต์ก็ยังขมขื่นเหมือนเดิม

"ซ่างเถอะ เธอเป็นว่าฟิมีเงินพอที่จะช่วยอ้อได้ก็แล้วกัน อ้อละตกลงจะให้ฟิช่วยหรือเปล่า"

"แต่...เอ่อ...ให้ยืมเงินเฉยๆ หรอคะ อ้อว่ามันแปลกๆ อะ" ฉันพูดตามที่คิด "ฟิโมสต์มีงานอะไรให้อ้อทำเพื่อแลกกับเงินไหมคะ ถ้าจะบอกว่ามีเมื่อไหร่ค่อยคืน อ้อขอไปยืมเพื่อนหรืออาจารย์ดีกว่าละ พวกเขาก็คงจะให้อ้อยืมเงินฟรีๆ ไม่คิดดอกเบี้ย คืนเมื่อไหร่ก็ได้เหมือนกัน แต่อ้อไม่สบายใจกับการยืมเงินแบบนี้ อ้อรู้สึกว่ามันเหมือนเอาเปรียบเจ้าของเงินเกินไป ถึงจะรู้ว่าคนให้ยืมเขาไม่ได้คิดอะไร แบบที่อ้อคิดก็เถอะ"

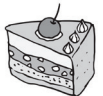
ฉันแอบเห็นสายตาของฟิโมสต์ที่มองมาอย่างอ่อนใจแถมรำคาญแวบหนึ่ง ก็หายไป แล้วกลับมายิ้มเหมือนเดิม

"เพราะงั้นอ้อก็เลยอยากจะทำงานใช้หนี้ฟิสินะ"

"คะ" ฉันตอบอย่างมุ่งมั่น ฟิโมสต์ก็พยักหน้าตกลง

"ก็ได้ครับ แล้วอ้อถนัดทำงานแบบไหนล่ะ"

"งานใช้แรงคะ ถ้าเป็นงานที่ต้องใช้ความคิด อ้อกลัวจะทำพลาด เพราะอ้อมีเขียนด้วย อาจจะเบลอ..."

พีโมสต์กะพริบตาปริบๆ แล้วยิ้มซ้ำๆ

"อย่าไปพูดแบบนี้กับผู้ชายคนไหนนะ เดี่ยวเขาเข้าใจผิด"

"เข้าใจผิดอะไรคะ"

"งานใช้แรง..." ขณะทวนคำพูดของฉัน ตาคุมคู่นั้นของพีเขา ก็ส่องประกายวาววับ กวาดมองฉันตั้งแต่หัวจรดเท้า ฉันเข้าใจทันทีว่า พีโมสต์หมายถึงอะไร

"อะ...อ้อยยังไม่ได้คิดอะไรเลย พีโมสต์อะ...ทะเล้ง!"

คนทะเล้งหัวเราะเสียงดัง

"ฮ่าๆๆ นี่อ้อ พีก็ยังไม่ได้อคิดอะไรเลยนะ"

ไม่บอกก็รู้ว่าฉันหน้าแดงแค้นไหน ให้ตายเหอะ คำพูดพีโมสต์ทำให้ฉันอาย จนลืมนึกเลย

"เอาดีๆ พีโมสต์ งานอะไรบอกมา"

"อืม...ขอคิดก่อนนะ" พีโมสต์ทำท่าคิด เอานิ้วชี้เรื่อยๆ ของตัวเอง ไล่ริมฝีปากหยักได้รูปสยวนั้น ฉันเผลอมองตามแล้วลอบกลับน้ำลาย ก่อนจะรีบเลื่อนสายตาขึ้นมาสบตาพีเขา ตาคุมเป็นประกายราวอัญมณีนั่นกำลังจ้องมองฉันอยู่พอดี ฉันเริ่มวางตัวไม่ถูก

"อย่าลืลาคะ ขอร้อง"

"เอางานนี้ก็แล้วกัน"

"งานอะไรคะ"

"ดูแลเจ้าตูบ"

"คะ?" คิดว่าตัวเองหลุดไปเลยส่งเสียงร้องอย่างสงสัย แต่พีโมสต์กลับยิ้มหล่อ

"ดูแลเจ้าตูบ ก็หมายถึงดูแลน้องหมาไง"

"ดูแลน้องหมา?"

"ใช่ ไปดูแลพวกน้องหมาที่บ้านพี"

"..."

"ไม่ได้ดูแลตลอดเวลาหรอกครับ ไปแค่ช่วงเย็นหลังจากที่น้องอ้อเลิกเรียน สักสองสามชั่วโมง งานดูแลน้องหมาคงไม่มีอะไรมากหรอกมั้ง"

ค่าเทอมของน้องอ้อก็หนักกว่าๆ ไซโหม อิม...ทำงานสามเดือนละกันตกลงไหมครับ"

ฉันนั่งคิดกับข้อเสนอสุดประหลาดของคนตรงหน้า

ดูแลน้องหมาสามเดือน วันละสองสามชั่วโมงหลังเลิกเรียน แลกกับเงินหมื่นกว่าบาททั้งนั้นหรอ ค่ะไม่รู้ค่ะ แต่งานดูแลน้องหมาเนะ ฉันก็พอทำได้ เพราะเคยทำงานพิเศษที่ร้านรับตัดขนน้องหมามาก่อน พี่เขาจะให้เงินทันทีที่ตอบตกลงด้วย ถ้าเป็นคนอื่นฉันคงไม่เชื่อ คงหาว่าเขาไม่หรือไม่ก็โกหก แต่คนคนนี้เป็นเพื่อนของพี่ชายฉัน ทำทางเขาก็น่าจะรวย

แต่การไปทำงานที่บ้านพี่เขาจะอันตรายไหมนะ

อิม...

"ที่บ้านพี่โมสต์เลี้ยงน้องหมาเยอะมากเลยหรอคะ ถึงกับต้องจ้างคนเลี้ยงด้วย" ฉันอดสงสัยไม่ได้เลยถาม พี่โมสต์ก็พยักหน้าเบาๆ อธิบาย

"ก็พอสมควรครับ ส่วนใหญ่เป็นน้องหมาที่เคยมีเจ้าของแล้วถูกเจ้าของเอามาทิ้ง พี่ไปเจอเข้าเลยเก็บมาเลี้ยงทีละตัวสองตัว เวลามานไปก็เริ่มเยอะขึ้นเรื่อยๆ"

อ้อ มิน่าละ เขาถึงต้องจ้างคนดูแล

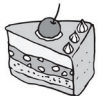
แต่เนี่ย...เขาเก็บพวกลูกหมาที่ถูกทิ้งมาเลี้ยงจนเหวอ

ฉันมองคนพูดด้วยความที่ระคนชื่นชมในใจ อาจเพราะไม่คิดว่าคนอย่างเขาจะใจดีมีเมตตา เก็บพวกน้องหมาที่ถูกทิ้งมาเลี้ยง แล้วก็ดูเป็นห่วงเป็นใยแถมยังเอ็นดูพวกน้องหมามากด้วย

แวนหนึ่งทีเผลอนึกถึงตอนที่ฉันรู้ว่าพ่อแม่หายไป ฉันใจหายและเสียใจมาก ก็คงจะเหมือนพวกน้องหมาที่ถูกเจ้าของทิ้ง พวกมันคงจะใจหายและขวัญเสียแบบที่ฉันเคยเป็นเหมือนกัน ดิฉันที่พี่โมสต์ไปช่วยน้องหมาพวกนั้นไว้

หรือเพราะโดยพื้นฐานพี่โมสต์เป็นคนจิตใจดี ชอบช่วยเหลือคนอื่น หรือแม้แต่สัตว์รวมโลกน่ารักๆ อยู่แล้ว พอเห็นฉันลำบาก ก็ไม่แปลกที่เขาจะยื่นมือเข้ามาช่วย

ถึงจะไปทำงานที่บ้านเขาซึ่งเป็นผู้ชาย แต่ก็คงปลอดภัยแหละมั้ง เพราะเขาเป็นเพื่อนพี่ชายฉันนี่นา ไม่มีทางเลือกอื่นที่ดีกว่านี้แล้วด้วย

ถ้าไม่นับทางเลือกที่ไปยืมเงินหนูขวัญหรืออาจารย์ปนัดดานะนะ แต่ฉัน
ไม่อยากยืม ฉันเกรงใจพวกเขา ฉันอยากทำงานหาเงินด้วยตัวเองมากกว่า

ข้อเสนอของพีโมสก็เหมือนการจ้างงาน เพียงแต่จ่ายค่าจ้างให้ล่วงหน้า
เป็นค่าเทอม จะมีนายจ้างที่ไหนจ่ายค่าจ้างล่วงหน้าให้ก่อนเริ่มทำงานแบบนี้อีก
แถมไม่มีเวลาคิดมากแล้วด้วย ข้าไปกว่านี้เดียวไปจ่ายค่าเทอมไม่ทัน

"ว่าไงครับน้องต้นอ้อ"

ฉันมองหน้าพีโมสอย่างมุ่งมั่นเมื่อตัดสินใจได้แล้ว

"ตกลงค่ะ อ้อจะทำงานนี้"

ทันทีที่ตอบตกลงปั๊บ พีโมสก็พาฉันไปโอนเงินค่าเทอมปั๊บ รวดเร็ว
ทันใจมาก ฉันลองถามพีโมสว่าทำไมพี่เขาถึงยอมช่วยฉัน พีโมสบอกว่า
เพราะฉันเป็นน้องสาวของพี่กล้า น้องสาวของเพื่อนเลยช่วยสินะ พีโมสนี่
ใจดีจัง

ฉันเล่าทุกอย่างให้หนูขวัญฟังทางโทรศัพท์ระหว่างที่นั่งรถเมล์กลับบ้าน
แต่บอกแค่ว่ามีเพื่อนของพี่ชายช่วยจ่ายค่าเทอมให้ก่อน ฉันจะไปทำงานใช้หนี้
ชดเชยทีหลัง ไม่ได้บอกว่าเพื่อนของพี่ชายคนนั้นคือใคร หนูขวัญเอง
ก็ไม่ได้ถาม เพราะเธอมีแต่โล่งใจและดีใจมากที่เราจะได้เรียนด้วยกัน
เหมือนเดิม แม้จะมีมึงอนิดๆ ที่ฉันไม่ยอมขอความช่วยเหลือจากเธอ แต่ฉันก็
อธิบายไปแล้วว่าไม่อยากรบกวนยืมเงินเธอมาฟรีๆ อยากให้เป็นเงินที่ได้มาจาก
น้ำพักน้ำแรงของตัวเองมากกว่า

[ถ้าอ้อไม่อยากยืมเงินฟรีๆ อยากได้เงินจากการทำงานกับออสติคะ
หนูขวัญจะให้คุณแม่ช่วยหางานให้ก็ได้]

"จ้ะไว้คราวหน้าละกันเนอะ"

ฉันตอบอย่างซึ่งใจในความห่วงใยและความมีน้ำใจของเพื่อนสนิท
เรายุ่งกันต่ออีกนิดก่อนวางสาย เป็นเวลาเดียวกับที่รถเมล์มาถึงหน้าปากซอย
ทางเข้าบ้านฉันพอดี

"กลับมาแล้วเหร้ออ้อ"

"หวัดดีคะคุณป้า" ฉันทยกมือไหว้คุณป้าเจ้าของบ้านเช่า ท่านยิ้มให้ฉันอย่างเอ็นดู

"กินข้าวมาหรือยัง ป้าทำแกงเหี่ยวหวานด้วยนะ"

"กินมาแล้วคะคุณป้า ชอบคุณมากนะคะ"

เพราะเกรงใจคุณป้า ฉันเลยโกหกแล้วรีบตรงกลับไปที่บ้านของฉัน บ้านที่ฉันกับพี่ชายเช่าอยู่เป็นบ้านหลังเก่าๆ อยู่เขตนอกเมือง มีสองห้องนอน หนึ่งห้องน้ำ หนึ่งห้องโถงเล็กๆ และมีโซฟาตัวครัวและโซนซักล้างด้านหลังบ้านด้วย ราคามันเช่าไม่แพงมาก และเพราะเช่ามาหลายปี คุณป้าเจ้าของบ้านเช่าก็ใจดีลดราคาให้อีก อย่างที่บอก ท่านเห็นฉันกับพี่ชายเป็นเหมือนลูกเหมือนหลาน และคงสงสัยที่เห็นเด็กตาดำๆ สองพี่น้องทำงานหาเงินไปด้วยเรียนไปด้วย ถึงพี่กลัวจะไม่ได้ไปเรียนที่มหา'ลัยแล้ว แต่พี่เขาก็ไปทำงานหนักมากขึ้น ฉันเองก็ยังทำงานไปด้วยเรียนไปด้วยเหมือนเดิม บางทีก็อยากเรียนจบเร็วๆ ถึงจะไม่รู้ว่าที่เป็นอยู่ตอนนี้กับตอนจบไปทำงานจริงๆ อะไรจะเหนือกว่ากันก็เถอะ

"พี่กลัว อ้อกลับมาแล้วนะ"

ฉันเข้ามาในบ้านไม่เจอใครเลยส่งเสียงบอก แต่บ้านก็เงียบ แอบเดินไปส่องในห้องนอนพี่ชายก็ไม่เจอใคร ฉันเลยเอาของไปเก็บในห้องนอนของตัวเอง แล้วทิ้งตัวลงนอนอย่างหมดแรง

วันนี้เกิดเรื่องวุ่นวายขึ้น ถ้าไม่ได้เจอพี่โมสท์ ฉันคงต้องแย่แน่ๆ เลย

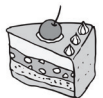
พี่โมสท์บอกว่าให้ฉันทำงานซดใช้สามเดือน ทำแค่ช่วงเย็น ยังไม่บอกแน่ชัดด้วยว่าทำงานวันละกี่ชั่วโมง แต่งานดูแสนง่ายน่าจะใช้เวลาไม่นานเท่าไรหรอกมั้ง

ทุกกักๆ

ฉันนอนพักได้ไม่นานก็ได้ยินเสียงดังมาจากทางหน้าบ้าน คิดว่าต้องเป็นพี่กลัวแน่ๆ พอออกไปดูก็เป็นอย่างที่คิด ฉันหรีตามองพี่ชายที่เพิ่งกลับมาในสภาพเหงื่อท่วมตัว

ไปทำงานหนักอะไรมาอีกล่ะเนี่ย

"กลับมาแล้วหรอพี่กลัว"

"อ้าวอ้อ ก็น้ำยัง"

"ยังคะ พี่ล้าละคะ"

"พี่กินแล้ว พี่ขอตัวไปอาบน้ำก่อนนะ" พี่ชายพูดโดยไม่มองหน้าฉัน เขาจะเดินไปทางห้องน้ำ แต่ฉันรีบไปยืนขวางไว้

"พี่ล้า เรามีเรื่องต้องคุยกัน"

"อะไรอ้อ พี่ทำงานมาเหนื่อยๆ ค่อยคุยทีหลังได้ไหม"

"เงินอ้อหายไป"

"พี่ไม่ได้เอาไปนะอ้อ เงินค่าเช่าบ้านใช่ไหม อ้อเก็บสำรองไว้หลายเดือนเลยนี่ จะรีบเก็บไปทำไมอะนะ เรามีค่าใช้จ่ายอย่างอื่นด้วยนะ..."

"นั่นไม่ใช่ค่าเช่าบ้านคะ นั่นมันค่าเทอมของอ้อ!" ฉันเผลอพูดเสียงดังด้วยความโกรธจัด พี่ล้ามองฉันด้วยสายตาอึ้งๆ

"อะ...อะไรนะ"

"พี่บอกว่าอ้อเก็บเงินสำรองไว้หลายเดือน คงรู้ใช่ไหมว่าเงินมันมากกว่าค่าเช่าบ้านปกติ พี่ล้าจะรู้ได้ไงว่าเงินมันมีเท่าไร ถ้าพี่ไม่ขโมยมันไปนะ!"

"ตะ...เดี๋ยวนะอ้อ ปกติอ้อจะจ่ายค่าเทอมตั้งแต่วันแรกๆ ไม่ใช่เหวอนี่มันจะครบกำหนด..."

"ก็เงินยังเก็บไม่ครบไงพี่ล้า เลยต้องเก็บต่อจนถึงเมื่อวาน มันครบแล้ว แต่เมื่อเช้านี้มันหายไป วันนั้นก็ในวันจ่ายค่าเทอมวันสุดท้ายแล้วด้วย!"

พี่ล้าหน้าซีด

"จะ...จะทำไมดีละคราวนี้"

"พี่ล้าตอบอ้อมาว่าพี่ล้าขโมยไปใช่ไหม"

"..."

"เราเป็นพี่น้องกันไม่ใช่เหวอพี่ล้า ตอบอ้อมาสิ"

"พะ...พี่ขอโทษ"

ฉันถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วป่น

"พี่ล้าเอาเงินไปทำอะไรน้า ดิดหนี่มาเพียหรือไง บอกอ้อดิ เราจะได้ช่วยกันหาเงิน"

"มันเป็นหนี้ของพี่ อ้อไม่ต้องรู้หรอก"

"แต่พี่มาขโมยเงินอ้อเนี่ยนะ!"

"คะ...ครั้งนี้เพิ่งครั้งแรกนะอ้อ นายจ้างพี่เขามีปัญหาติดขัดนิดหน่อย เลยจะจ่ายเงินค่าจ้างช้าเฉพาะงวดนี้..."

"ถ้ามีครั้งแรกก็ต้องมีครั้งต่อไป พี่กลัวอย่าทำแบบนี้ดี มีอะไรบอกกันตรงๆ เงินก่อนหน้านี้สำคัญกับอ้อมากนะ เพราะอ้อไม่มีมัน อ้อก็ต้องทำเรื่องขอพักการเรียน ดินะที่เพื่อนของพี่กลัวมาช่วยไว้ก่อน"

"เพื่อนของพี่?" พี่กลัวทำหน้างงๆ ฉันพยักหน้าแล้วเอามือออกดอก

"ช่ายยย พี่โมสต์ เพื่อนของพี่กลัวช่วยอ้อไว้"

"วะ...ว่าไงนะ"

"พี่โมสต์เงิ จ้าไม่ได้เหรอ เขาช่วยออกเงินให้อ้อก่อน แล้วค่อยให้อ้อไปทำงาน..."

"ไอ้โมสต์งั้นเหรอ!!" อยู่ๆ พี่ชายก็ตวาดขึ้นมาเสียงดังจนฉันสะดุ้ง ฉันเล็กก็มองพี่ชายอย่างไม่เข้าใจ

"โมโหอะไรพี่กลัว"

"มันมาอยู่กับอ้อเหรอ ทำไมมันทำแบบนี้วะ!"

"มะ...หมายความว่าไง..."

"อ้อเอาเงินไปคืนมันเลยนะ พี่จะรีบหาเงินค่าเทอมมาคืนให้อ้อ คราวหลังก็อย่าไปยุ่งกับมันอีก เข้าใจไหม!"

"ไม่เข้าใจ!" ฉันเริ่มโมโหเหมือนกัน พี่กลัวไม่ตอบคำถามฉันเลย เอาแต่พูดอะไรก็ไม่รู้ ทำไมฉันต้องเอาเงินไปคืนพี่โมสต์ ฉันไม่ได้เอามาฟรีๆ ชะหนอย ฉันจะทำงานให้พี่เขาทีหลังต่างหาก

"อ้อ...ฟังพี่ พี่กลัวพยายามควบคุมสติ "เอาเงินไปคืนมัน..."

"อ้อเอาไปจ่ายค่าเทอมแล้ว"

"อ้อ!"

"ก็วันนี้วันสุดท้ายอะพี่กลัว ไม่ต้องห่วงน่า อ้อไม่ได้เอามาฟรีๆ อ้อต้องไปทำงานใช้หนี้พี่เขาด้วย ที่จริงอ้อก็ไม่อยากยืมเงินใครหรอก แต่ทั้งหมดเป็นเพราะพี่กลัวขโมยเงินอ้อไปไม่ใช่เหรอคะ!"

"..."

"ที่พี่กล้ายังไม่บอกอ้อเลยว่าเอาเงินไปทำอะไร อ้อจะยืมเงินใคร มันก็เรื่องของอ้อเหมือนกัน พี่กล้าไม่ต้องยุ่ง!"

ไม่บ่อยนักที่ฉันกับพี่กล้าจะทะเลาะกันรุนแรงแบบนี้ เรื่องเงินทองนี่มันน่ากลัวจริงๆ ฉันรีบกัดริมฝีปากตัวเองไว้ กลัวว่าถ้าพูดอะไรไปมากกว่านี้ ฉันอาจจะทำให้พี่กล้าเสียใจ แค่ว่าพูดเมื่อไหร่ก็ถือว่าพูดแรงเกินไปแล้ว เมื่อไหร่ที่พูดเพราะอะไรไม่ไฉนละ มีน้ำล่ะ คนเขาถึงเตือนว่าอย่าพูดตอนที่กำลังโมโห เพราะคำพูดมันจะแรงไปตามอารมณ์ ไม่ใช่การพูดด้วยเหตุผล

พี่กล้าหนึ่งไปจนฉันเริ่มรู้สึกผิด

"อะ...อ้อขอโทษ อ้อกลับห้องก่อนนะ" ฉันหมุนตัวจะกลับห้องนอนของตัวเอง แต่เสียงพี่กล้าเรียกไว้ก่อน

"เดี๋ยวอ้อ" น้ำเสียงของพี่กล้าจริงจังมากจนฉันนั่งแล้วหันกลับไปมอง สีน้าของพี่ชายก็จริงจังมากเช่นกัน "อยากรู้ใช่ไหมว่าพี่เอาเงินไปทำอะไรก็ได้ พี่จะบอก..."

"..."

"พี่เอาเงินไปจ่ายให้ไอ้โมสต์ไง!"

"..."

"ได้ยินไหมอ้อ พี่เอาเงินไปจ่ายให้ไอ้โมสต์ ที่พี่ตัดสินใจไม่ไปเรียนมหา'ลัยต่อก็เพราะมัน พี่ต้องทำงานหาเงินอย่างหนักทุกวันนี้ พอขายจ้างไม่จ่ายค่าจ้างก็ต้องมาขโมยเงินน้องสาว ทั้งหมดก็เพราะไอ้โมสต์ ไอ้ปีศาจนั่น! เพราะมันคนเดียว!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623570.html>